

Ни јануар није прошао, а виц године већ је испричан. У први час мислио сам да је скривена камера. Горан Богдановић, министар за Косово и Метохију, 25. јануара јавно се на државној телевизији чудило зато што невладин сектор на Косову и Метохији ћути као заливен о ратним злочинима, трговини људским органима, извештају Дика Мартија, Хашиму Тачију тој „крупној риби“ организованог криминала и не тражи никакву истрагу.

Тог јутра, стицајем околности, моја старија ћерка која иде у први разред питала ме је сумњичаво: „Постоји ли Деда Мраз заиста? Али, стварно да ми кажеш!“. Рекао сам јој оно што би сваки министар одавно требало да зна.

Навијачи Партизана, одговорни за убиство француског навијача из Тулуза Бриса Татона, осуђени су на укупно 240 годна затвора. Најтеже казне изречене су на временски период од 35, 32 и 30 године затвора, а ни остале нису благе. Француска, истакнута припадница старе Европе, била је задовољна пресудама реформираног српског правосуђа.

Не бих да лицитирам кривицом. Живот младог човека окончан је после бесмислених батина у центру српске престонице. Нанета је велика срамота држави и Београду. Али бих итекако да говорим о недоследности у Србији.

Некако у исто време, елем, Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду осудило је деветорицу припадника терористичке организације која себе назива „Ослободилачком војском Косова“ на 101 годину затвора. Најтеже казне у овој пресуди износе 15 и 10 година.

У првом случају суд је установио истину: Татон је жртва напада навијача, са много недоречених исказа судских вештака и доста слободног судијског уверења. У другом случају, суд је саслушао потресна, али математички прецизна сведочења преживелих жртава и заштићених сведока.

Констатовано је да је терористичка група из Гњилана ликвидирала 80 људи, 34 се воде као нестали, а заточено је било 153 људи. Утврђено је да су терористи комадали тела жртава, шипком су ломили лобање и у рупе на главама гурали упаљаче. Ломили су клештима прсте жртава, силовали их, ејакулирали им у уста и терали их да садржај гутају псујући им српску мајку. Гурали су им полицијске пендреке у полне органе. Једну жртву кастрирали су мачетом.

Неке од жртава, које су силоване „на посебно понижавајући начин“, молиле су терористе да их убију и тако им поштеде остатке достојанства. Сведочења преживелих поткрепљена су вештачењем и медицинском документацијом.

Пуштајући преживеле из ропства 23. јуна 1999. године, терористи су им запретили „да иду са Косова“ и „поруче осталим Србима који желе да се врате на Косово шта ће да им се деси“.

Шта повезује ове две пресуде?

Повезује их једино спремност на очигледну недоследност државе. Прва пресуда је индулгенција европске Србије пред ЕУ, а друга је у равни с првом негација Србије саме.

Ако је пресудом против навијача Партизана, одговорних за смрт француског навијача Бриса Татона, желело да доскочи навијачком насиљу и упути поруку ЕУ из које је тај социјални феномен увезен у Србију, поставља се питање зашто српско правосуђе није исто учинило и са терористима из Гњилана?

Ваљда је по државу опасност од тероризма ОВК већа од опасности која прети од група навијача као што је „Иридућибили“. Нарочито у време када Савет Европе усваја

резолуцију и врло аргументовано (коначно) сумњичи албанску мафију, која је на власти у нашој јужној покрајини за трговину људским органима.

Јер, ако албанском терористи за дословно черечење људи, вишеструке терористичке ликвидације десетина људи, брутално силовање, укуцавање упаљача у главу и још много тога досудите 15, а за убиство у тучи једног навијача свом држављанину 35 година, ви показујете суицидну недоследност. Или неспособност да своје грађане пред судским властима третирају равноправно.

Родитељи убијеног француског навијача од државе Србије тражиће 200 хиљада евра одштете и одштету ће с правом добити. Гаранти за ту исплату биће Француска, која јесте држава и Европска Унија.

Од кога жртве терориста могу да траже одштету? Од непризнате албанске државе у чије име су черечени? Од НАТО пакта који је те исте терористе обучавао и са којима је садејствовао изводећи ратне операције 1999. године? Од ЕУ чије су водеће чланице, укључујући ту и Француску, одлично знале за ове злочине и трговину људским органима, али су те податке скривале у корист демократског албанског Косова?

Можда одштету треба да затраже од своје државе, која сва еврооптимистична терористима изриче пресуде као да су фудбалски хулигани, а фудбалским хулиганима као да су терористи!

Уосталом, сетите се српског навијача који је августа прошле године остао без једног ока у Бриселу, уочи утакмице Андерлехт – Партизан. Сведоци који су присуствовали линчу, изјавили су тада агенцији „Бета“ да је иживљавању над групом навијача из Београда, случајно залуталих у погрешан кварт европске престонице, присуствовало неколико полицајаца који се уопште нису мешали.

Памти ли неко реакцију наше државе? Будите искрени и реците сами себи: сећате ли се било какве реакције званичника, осуде непрофесионалности полицајаца у Бриселу или европске руље која је линчовала наше земљаке?

Наравно да не памтите ни једну реакцију званичника, јер реакција скоро да није било. Као да је повређени младић у Бриселу изгубио улазницу на стадион, а не око.

Не морате бити Србин који целог живота искупљује неки ирационални праевропски грех, мрзећи сам себе због тога што је то што јесте ту где јесте. Не морате бити чак ни родољуб, да бисте знали да Деда Мраз не постоји. Иако је у његово постојање лепо веровати, баш као и у европску правду.

(Глас Русије)